

Arrest

nr. 210 956 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Valaichennai, gelegen in Batticaloa district. In de periode 2002-2003 besliste u te stoppen met school. U liep tot dan school in Valaichennai. U deed dit omdat u tijdens uw schoolperiode de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers genoemd) was beginnen bij te staan met allerlei soorten hulpdiensten zoals het brengen van voedsel. U deed dit in het geheim. In 2003 of 2004 splitste een groep rond Karuna zich evenwel af van de LTTE aangevoerd door Prabhakaran. Na deze splitsing zette u uw werkzaamheden voor de LTTE stop. Dit betekende het definitieve einde van uw activiteiten voor de LTTE.

In 2004 begon de Karunagroep mensen op te pakken. Vanaf 2005 werd u zelf onder druk gezet door leden van Karuna om u bij hen aan te sluiten. Ze kwamen uiteindelijk naar uw woning waar ze u bedreigden en eisten om met hen mee te komen. Er werd hierbij ondermeer een wapen op u gericht waarbij ze dreigden u te zullen doden. Uw moeder, hierbij aanwezig, kon dit niet aan, viel flauw aan en kent sindsdien psycho-medische problemen waarvoor ze in behandeling is. Door de psychische problemen van uw moeder vertrokken zie toen. Toch leefde u hierna nog steeds in de angst door leden van Karuna te zullen worden opgepakt of ontvoerd. De bedreigingen jegens u hielden aan en u besloot uiteindelijk te vertrekken.

U vluchtte in augustus 2008 naar Doha, Qatar. U reisde met uw eigen paspoort voorzien van een geldig werkvisum voor 2 jaar. In Qatar vernam u dat de oorlog was geëindigd, waarop u besloot terug te keren naar Sri Lanka. In 2010 keerde u ook effectief terug naar Sri Lanka. U vestigde zich hierop terug in uw dorp Valaichennai. Daar kreeg u evenwel opnieuw problemen met leden van Karuna. Enkele weken na uw terugkeer werd in uw dorp aangesproken door Karunaleden die u vroegen wat u al die tijd gedaan had. Toen u hen antwoordde dat u in het buitenland gewoond had, geloofden ze u niet. Toen ze u vervolgens vroegen om als bewijs van uw verblijf in Doha uw paspoort te tonen, durfde u hier niet aan toe te geven. U vreesde dat ze uw paspoort zouden afpakken. Ook u werd 2 of 3 keer na uw terugkeer in de gaten gehouden door deze personen. Ze keken u telkens streng aan. Na een verblijf van vermoedelijk anderhalf a twee maanden in Sri Lanka verliet u in december 2010 opnieuw het land.

U nam in het bezit van uw eigen paspoort, voorzien van een geldig visum, op 5 december 2010 vanuit Colombo een vlucht naar Singapore. Na 15 dagen in Singapore reisde u verder naar Maleisië. Daar diende u in januari 2011 een asielaanvraag in bij het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR). U kreeg er vervolgens het statuut van vluchteling. Doordat u weinig rechten had met dit statuut en het risico liep door de Maleisische politie aangehouden te worden, besloot u ook Maleisië te verlaten.

Op 7 september 2014 verliet u in het bezit van een vals Maleisisch paspoort Maleisië en reisde u verder naar België, waar u op 2 oktober 2014. Bij terugkeer naar Sri Lanka vreest u zowel de Karunagroep als de overheid; u zou bij aankomst op de luchthaven al opgepakt worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u nog volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart; een kopie van een deel van het paspoort waarmee u van Maleisië naar Europa reisde; een kopie van uw geboorteakte; een kopie van twee bladzijden van uw Sri Lankaans paspoort; medische documenten van uw moeder; een rehabilitatieattest van 1995 waaruit blijkt dat uw familie in 1983 het slachtoffer werd van oorlogsgeweld; uw UNHCR vluchtelingenkaart Maleisië; een kopie van een Qatarees rijbewijs; kopieën van identiteitskaarten van en documenten omtrent uw familie. Het Commissariaat-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 11 juni 2015, waartegen u in beroep ging, en die vervolgens door het Commissariaat-generaal werd ingetrokken op 16 juli 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*In de eerste plaats dient er te worden vastgesteld dat weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering ooit actief te zijn geweest voor de LTTE en na de afsplitsing van de Karuna-fractie uit de LTTE tevens langdurig en herhaaldelijk problemen gekend hebben met deze groepering. **Ten eerste** schoot uw kennis van de Karunagroepering ernstig tekort. Zo beweerde u primo herhaaldelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat deze zich in 2003 afsplitste van de LTTE en dat dit gebeurde na een onderlinge confrontatie tussen beide groepen (CGVS 1, p. 4 tem 6), ook al loochende u uw eigen woorden in deze naderhand (CGVS 2 p. 10), wat maar weinig overtuigend overkomt. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de Oostelijke commandant van de LTTE, kolonel Vinayagamoorthy Muralitharan (ook bekend onder de roepnaam Karuna), zich pas in maart 2004 met zijn aanhangers afsplitste van de LTTE en vervolgens zijn eigen groepering oprichtte, een militaire vleugel bekend als het Tamil National Front en een politieke vleugel genaamd Tamil Makkal Viduthalai Puligal (TMVP of Tamil Peoples Liberation Tigers). Het was bovendien pas na deze afsplitsing dat het tot een openlijke confrontatie kwam met de LTTE. Deze groepering ging lange tijd door het leven als de Karunagroepering.*

Niet alleen vergiste u zich in de datum en omstandigheden van deze afsplitsing van de LTTE, u bleek secundo evenmin ooit gehoord te hebben van een enige officiële naam van de partij en/of groepering van Karuna. U stelde zelfs dat er rond deze persoon/groepering geen politieke partij bestaat (CGVS 1, p. 20). Nochtans is volgens de op het CGVS beschikbare informatie de TMVP sinds 2007 een geregistreerde politieke partij die actief deelneemt aan het politieke leven. Op 10 mei 2008 wonnen zij bijvoorbeeld op overweldigende wijze de verkiezingen voor de Oostelijke provincie, waaronder ook uw voorgehouden woonplaats Valachennai valt.

Verwonderlijk is hier tertio dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen notie bleek te hebben van deze verkiezingen (CGVS 1, p. 7). De Karunagroepering opereert overigens sinds 2004 openlijk onder deze naam TMVP.

Opmerkelijk is quarto ook dat u de echte naam van de persoon Karuna niet bleek te kennen (CGVS 1, p. 20 en 21). Van iemand die verklaart zijn activiteiten voor de LTTE te hebben stopgezet omwille van de afsplitsing van de groep aangestuurd door Karuna en tot twee keer toe Sri Lanka te hebben moeten verlaten omwille van bedreigingen uitgaande van leden van deze groepering mag worden verwacht dat hij blijk geeft van een grondigere kennis van deze groepering.

Dit gebrek aan kennis herhaalt zich quinto bij volgende gehoren, waarbij u nog steeds niet weet te zeggen waarom de Karuna groep nu eigenlijk van de LTTE afsplitste, waar ze voor staan, en of de genaamde Karuna nog steeds leider is van de Karuna groep ondertussen (CGVS 3 p. 6, 7, 10).

Dat u er **ten tweede** evenmin in slaagde gedetailleerd en anekdotisch te vertellen over uw problemen met leden van deze groepering (TMVP) is slechts een bevestiging van het vermoeden dat u nooit op ernstige en langdurige wijze door deze groepering werd bedreigd. Gepolst naar uw problemen met deze groepering geraakte u ook niet veel verder dan dat u door hen werd bedreigd en zij u wilden rekruteren. U slaagde er in dit verband onder meer niet in aan te geven door wie van de Karuna-groepering u werd bedreigd (CGVS 1, p. 4 en 5 en 16 tem 18). Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wat precies van u gevraagd werd: u verklaarde voor het CGVS nog dat ze van u verwachtten dat u bij hen zou aansluiten om een wapen te dragen (CGVS 1 p. 4, 5; CGVS 2 p. 10, 11; CGVS 3 p. 7). Voor de UNHCR zou u evenwel verklaard hebben dat ze van u eigenlijk verwachten dat u de LTTE in het oog zou houden (zie stukken toegevoegd aan het dossier, UNHCR antwoord dd. 27/11/2017)), spionage of verkennerwerk dus. Dat is iets anders dan louter aansluiten.

Ook over uw activiteiten in het verleden voor de LTTE bleef u **ten derde** uiterst vaag. Zo wist u niet te zeggen of u al dan niet effectief lid bent geweest van deze organisatie wat op zijn minst bevreemdend is in de context van het feit dat de LTTE een strak geleide militair-politieke organisatie was. Wanneer u bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd wat u allemaal deed voor de LTTE (Tijgers) geraakte u niet verder dan dat u voor hen in winkels etenswaren ophaalde die u naar ergens moest brengen en dat u één keer per jaar tijdens Heldendag vlaggen moest hijsen (CGVS 1, p. 3 en 6). Dit gebrek aan inlevingsvermogen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten vierde kan er ook op gewezen worden dat u verklaarde dat uw problemen met de Karuna-groep reeds begonnen in 2005, en u het land pas verliet in 2008. U verklaart dat u eerst door hen buitenshuis werd gevraagd om bij hen te gaan, en dan gewapend bezoek kreeg, waarop uw moeder getraumatiseerd raakte. Dit gebeurde allemaal in 2005. Naderhand zouden ze u occasioneel op straat nog met de dood hebben bedreigd (CGVS 2 p. 11, 12). Het is maar vreemd dat u na het traumatische incident met uw moeder nog drie jaar lang in het land zou blijven; dit geeft geen blijk van een gegronde vrees in uwer hoofde. Het is net zo vreemd dat de Karuna groep u drie jaar lang occasioneel met de dood zou bedreigen zonder evenwel ooit verdere stappen te ondernemen. Ook dit geeft geen blijk van een serieuze dreiging, en is ook maar een weinig aannemelijk element in uw relaas. Het is ook zeer opmerkelijk dat u voor het UNHCR verklaarde dat u in 2008 naar Doha trok om te werken, in plaats van om aan een acute dreiging te ontkomen. Dit alles doet vermoeden dat uw voorgehouden vrees maar weinig ernstig te nemen is.

In tweede orde dient tevens te worden opgemerkt dat u het Commissariaat-generaal er evenmin van wist te overtuigen in 2010 teruggekeerd te zijn naar Sri Lanka. **Ten eerste** legde u geen enkel stuk neer waaruit uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka kan blijken. Uw paspoort waarmee u reisde zou u kwijgeraakt zijn nadat u het in Maleisië aan een mensensmokkelaar gaf (CGVS 1, p. 11 en 16). U slaagde er echter wel in een kopie van twee bladzijden van dit paspoort neer te leggen. U zou deze bewaard hebben.

Merkwaardig in dit verband is dat u van uw visum voor Qatar of van de bladzijden met in- en uitreisstempels tot Maleisië in uw paspoort blijkbaar geen kopie hebt bewaard (CGVS 1, p. 9). Het vermoeden rijst dan ook dat u de rest van dit paspoort achterhoudt, daar de inhoud niet zou stroken met uw verklaringen. Uw terugkeer naar Sri Lanka blijft dan ook een blote bewering.

Ten tweede legde u vage, onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen en het tijds kader van uw voorgehouden terugkeer naar Sri Lanka in 2010. Hiernaar primo gevraagd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geraakte u aanvankelijk niet verder dan dat u in 2010 terugkeerde. U hierop gevraagd in welke maand van 2010 u terugkeerde, antwoordde u aanvankelijk zich dit niet te herinneren (CGVS 1, p. 8). Wanneer vervolgens verder naar het tijdstip van uw terugkeer werd gepolst, antwoordde u ditmaal dat u vermoedelijk ergens in oktober of november van 2010, misschien zelfs eind oktober 2010 terugkeerde (CGVS 1, p. 8). Verwacht mag worden dat u hier een duidelijker antwoord kan geven.

Aansluitend hierop legde u secundo voor het UNHCR bovendien sterk afwijkende verklaringen af over het tijds kader van uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka in 2010. U verklaarde toen namelijk dat u in juni 2010 reeds naar Sri Lanka terugkeerde, en het land terug verliet in december 2010 (zie stukken toegevoegd aan het dossier, UNHCRantwoord), wat wijst op een verblijf van ongeveer vijf a zes maanden. Voor het CGVS verklaarde u evenwel dat u 45 à 50 dagen terug in het land was (GVS 2 p. 7), dan wel anderhalve à twee maanden (CGVS 3 p. 9). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, probeert u vol te houden dat u met deze kleine twee maanden louter doelde op uw verblijf in Baticalloa, maar er werd u wel degelijk expliciet gevraagd hoe lang u terug in het land was, waar u ook op gewezen werd (CGVS 3 p. 11).

Tertio kunnen tevens ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw beweegredenen om in 2010 terug te keren naar Sri Lanka en uw bewering vervolgens terug naar Velaichenai te zijn teruggekeerd. U gaf herhaaldelijk te kennen dat het beëindigen van de oorlog in 2009 de voornaamste reden hiertoe voor uw terugkeer vormde. Echter uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de oorlog in het Oosten van het land, waar u van afkomstig bent, aanvatte in 2006 en reeds in juli 2007 of vóór uw vertrek uit Sri Lanka definitief eindigde. Het is in dit verband trouwens heel merkwaardig en zelfs niet geloofwaardig dat u zich direct na uw terugkeer in het land opnieuw vestigde in Velachennai, de regio die voorheen ontvlucht was omwille van uw problemen met de Karuna-groepering. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de machtsbasis van de belangrijkste protagonisten van deze groepering, met name Vinayagamoorthy Muralitharan alias Karuna en Sivanesathurai Chandrakanthan alias Pillayan, allerm minst was geconsolideerd. Zo kwam het in maart 2009 tot een breuk tussen Karuna en zijn aanhangers en de groep aangestuurd door Pillayan. De Karunafractie sloot zich hierop aan bij de partij van de toenmalige president Rajapaksa, de SLFP (Sri Lanka Freedom Party), waarop Karuna aangesteld werd als minister voor Nationale Integratie en Reconciliatie. Na de verkiezingen van mei 2008 was Pillayan aangesteld tot Hoofdminister (Chief Minister) van de Oostelijke provincieraad, een functie die hij nog steeds bekleedde op het ogenblik van uw terugkeer. Het geweld in het Oosten uitgaande van beide fracties was bovendien verre van afgenomen op het ogenblik van uw terugkeer. Beide fracties waren nog steeds op grote schaal betrokken bij illegale activiteiten zoals ontvoering en afpersing. Dat u in een dergelijke context terugkeerde naar Velachennai, welke u juist ontvluchtte in 2008 omwille van uw toenmalige problemen met de Karunagroepering, overtuigt bijgevolg niet. Deze vaststellingen ondermijnen tevens uw beweerde problemen met deze Karunagroepering die zich na uw terugkeer in 2010 zou hebben voorgedaan.

Quarto is het ook erg opvallend dat uw verklaringen over uw interacties met de Karuna groep na uw terugkeer naar Sri Lanka voor het CGVS afwijken van wat u klaarblijkelijk verklaarde voor de UNHCR. U liet in Maleisië namelijk optekenen dat de Karuna-leden bij uw terugkomst naar Sri Lanka naar uw huis kwamen, en u meermaals meenamen naar hun kamp (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Voor het CGVS verklaarde u evenwel dat u één keer door hen werd aangesproken aan een kruispunt nabij uw huis (onder meer CGVS 3 p. 9, 12) Gewezen op dit aanzienlijke verschil, ontkent u botweg ooit iets anders verklaard te hebben voor het UNHCR, een maar weinig overtuigende verklaring (CGVS 3 p. 12). Als u dergelijke uiteenlopende verklaringen over de gebeurtenissen aflegt, kan de vraag gesteld worden of gelijk welke versie van de feiten zich ooit heeft voorgedaan.

Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U hebt bijgevolg op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat u in een negatief daglicht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten en hiermee samenwerkende groeperingen of door deze autoriteiten en hun

medestanders zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer. Uw bewering als zou u meteen op de luchthaven worden opgepakt is slechts een blote bewering die u op geen enkele wijze ondersteunt, waar u ook op gewezen werd (CGVS 3 p. 5, 6), en die niet in overeenstemming is met informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw dossier.

Dat u door het UNHCR erkend zou zijn als vluchteling, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Er is er supra herhaaldelijk op gewezen dat uw verklaringen op verschillende punten afwijken van wat u voor de UNHCR verklaard zou hebben, waarbij aan het CGVS nota bene slechts een zeer minieme hoeveelheid informatie door de UNHCR werd verstrekt. Als er in een dergelijk kleine hoeveelheid data al zodanig opvallende tegenstrijdigheden te ontwaren vallen, kan en mag verondersteld worden dat uw verklaringen verder alleen nog door meer tegenstrijdigheden gekenmerkt zouden zijn. Dit breekt ten eerste de oprechtheid van uw verklaringen en uw algemene geloofwaardigheid af. In ieder geval is het Commissariaat-generaal niet gebonden door deze beslissing.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Sri Lanka eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 4 mei 2018 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en *"de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie."*

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en vermeldt de definitie van een vluchteling volgens de Conventie van Genève van 1951.

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom de neergelegde documenten niet volstaan voor het CGVS. Hij stelt vast dat over de neergelegde documenten enkel wordt gemotiveerd dat deze documenten verkregen zijn omwille van de hoge corruptie in Sri Lanka.

Verzoeker merkt op dat de vorige bestreden beslissing reeds werd ingetrokken door het CGVS nadat er door verzoeker beroep werd aangetekend gezien verwerende partij niets had onderzocht of gemotiveerd in verband met de asielstatus die verzoeker kreeg van het UNHCR.

Op 21 maart 2018 werd verzoeker opnieuw gehoord door het CGVS. Verzoeker stelt vast dat zijn verzoek om internationale bescherming werd geweigerd omdat het relaas dat hij op het CGVS heeft gedaan zou afwijken van hetgeen hij deed bij het UNHCR. Verzoeker stelt vast dat het CGVS het dossier omtrent het verzoek om internationale bescherming van verzoeker pas na de intrekking heeft opgevraagd en vervolgens op 27 november 2017 een schrijven ontving met als bijlage een samenvatting van het dossier van verzoeker, bestaande uit 2 pagina's. Verzoeker betoogt dat het CGVS geen enkele verdere actie ondernomen heeft en meent te kunnen afleiden dat de verklaringen afgelegd door verzoeker tijdens zijn verzoek om internationale bescherming bij het UNHCR niet overeenkomen met deze die hij heeft afgelegd tijdens het verzoek in België. Verzoeker benadrukt dat verweerder zich baseert op een *"résumé"* van 2 pagina's om tot die conclusie te komen, terwijl in de bijgaande brief van het UNHCR staat dat *"I remain at your disposal for any additional information"*. Volgens verzoeker kan uit het administratief dossier niet afgeleid worden dat het CGVS enige actie heeft ondernomen of wel degelijk bijkomende informatie heeft opgevraagd over de afgelegde interviews om tot een correcte en onderbouwde beslissing te komen en dit terwijl het UNHCR zelf stelt dat het om een samenvatting gaat op basis van twee uitgebreide interviews.

Verzoeker stelt vast dat verweerder meent op basis van een onvolledig dossier te kunnen concluderen dat de verklaringen gedaan bij het UNHCR niet zouden overeenkomen met deze gedaan bij het CGVS. Verzoeker merkt op dat de brief van 27 november 2017 stelde dat er op twee momenten een interview heeft plaatsgevonden, doch het CGVS heeft hiervan geen stukken en heeft het ook niet nodig geacht om deze documenten op te vragen om zo een correct en volledig zicht te krijgen teneinde tot een correcte beoordeling te kunnen komen.

Verzoeker benadrukt dat uit heel de beslissing van het CGVS blijkt dat men het dossier wel heeft opgevraagd, doch slechts een zeer beperkte samenvatting van 2 pagina's te hebben ontvangen en geen verdere actie heeft ondernomen hoewel het UNHCR zelf reeds aangaf ter beschikking te blijven.

Het CGVS kan volgens verzoeker onmogelijk afleiden uit deze pagina's dat het asielrelaas gebruikt in Maleisië niet overeenkomt met zijn relaas in België. Verzoeker herneemt: *"Het UNHCR spreekt zelf over 2 interviews doch weigert het CGVS het volledige dossier op te vragen. In november werd hen reeds de samenvatting bezorgd, doch uit het administratief dossier kan niet afgeleid worden dat ze nog maar enige moeite hebben gedaan om het volledige dossier te bekomen om een volledig en correct beeld te hebben vooraleer ze verzoeker afwijzen. De vorige beslissing werd reeds vernietigd omdat er niets gemotiveerd was rond het dossier van het UNCHR. Nu baseert het CGVS zich op 2 pagina's om de aanvraag van verzoeker te weigeren."*

Verzoeker betoogt dat hij de *"zogezegde"* tegenstrijdigheden op zijn laatste interview heeft kunnen uitleggen (interview p. 11).

Bij nazicht van het interview stelt verzoeker dat kan worden vastgesteld dat verzoeker elke "zogezegde tegenstrijdigheid" heeft ontkracht en wel degelijk gepast heeft geantwoord en alles open en duidelijk heeft toegelicht. Er kan dan ook geenszins sprake zijn van tegenstrijdigheden. Verzoeker voert een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Wat betreft verzoekers vrees, betoogt verzoeker dat het CGVS erin gefaald heeft om de gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofd te onderzoeken. Verzoeker haalt aan dat wordt gesteld dat, gezien hij tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd bij het UNHCR en het CGVS de gegronde vrees niet aannemelijk gemaakt werd, maar baseert zich op een "samenvatting" waaruit onmogelijk de tegenstrijdigheid kan blijken.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad ("Arrest nr 57.425 CCE") en stelt dat de Raad reeds duidelijk gespecificeerd heeft dat verwerende partij de gegronde vrees voor vervolging in hoofd van verzoeker dient te onderzoeken, zelfs indien er sprake zou zijn van "een vastgestelde ongelooftwaardigheid".

Verzoeker betoogt dat het CGVS volledig voorbijgaat aan het feit dat verzoeker wel degelijk ervan verdacht wordt banden te hebben met LTTE. Volgens verzoeker blijkt dit ook uit het feit dat het UNHCR zijn verzoek om internationale bescherming positief beoordeelde en dit na een grondig onderzoek van hunnentwege. Verzoeker merkt op dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten uit schrik voor zijn leven, dat hij steeds van goede wil is geweest en meegewerkt heeft.

Verzoeker begrijpt niet hoe CGVS, de erkende vrees in hoofd van personen die ervan verdacht worden banden te hebben met de LTTE erkent, geen actie onderneemt om over alle stukken te beschikken en weigert de situatie in zijn land van herkomst grondig te onderzoeken en tegelijkertijd een negatieve beslissing inzake zijn verzoek om internationale bescherming kan nemen.

Verzoeker betoogt dat het CGVS flagrant het rechtszekerheidsbeginsel schendt door een eigen interpretatie te geven aan de UNHCR-richtlijnen.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoeker dat verwerende partij kennis heeft van de gegronde vrees voor vervolging die er bestaat in hoofd van personen die ervan verdacht worden banden te hebben (gehad) met de LTTE. Verzoeker stelt dat uit de acties van het CGVS zeer duidelijk blijkt dat zij erop gericht zijn de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoeker, zonder zijn individueel asielrelaas grondig te willen onderzoeken.

Uit de acties van het CGVS blijkt zeer duidelijk dat zij erop gericht zijn de vluchtelingenstatus en het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren aan verzoeker, zonder zijn individueel asielrelaas grondig te willen onderzoeken.

Verzoeker stelt dat de situatie in Sri Lanka zeer onveilig is en verwijst naar stukken van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties die dit bevestigen. Hij voert een schending van artikel 3 van het EVRM aan en verwijst naar de COI Focus over de veiligheidssituatie in Sri Lanka. Verzoeker kan niet inzien dat verwerende partij dit bevestigt in zijn beslissing zonder dit evenwel aan de situatie van verzoeker te toetsen. Hij stelt wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming en het is onaanvaardbaar dat verwerende partij dit weigert te onderzoeken. Verzoeker benadrukt dat hij niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven en dat hij uit Sri Lanka gevlucht is omwille van de problemen die hij had met de Karuna-groep. Volgens verzoeker schendt het CGVS het rechtszekerheidsbeginsel door te stellen dat verzoeker kan terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van de, zogezegd, gewijzigde veiligheidssituatie zonder een individueel, grondig en actueel onderzoek uit te voeren.

Verzoeker wijst andermaal op de onveilige situatie in Sri Lanka en voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt dat het in de COI ook duidelijk was te lezen dat de situatie in Sri Lanka nog niet verbeterd is en dat mensen die terugkomen uit het buitenland bovendien extra geïsoleerd worden: "Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Dat zijn leven wel degelijk in gevaar zou zijn indien hij terug te keren."

Verzoeker stelt voorts dat hij een doelwit vormt omwille van het feit dat hij Tamil is en ervan verdacht wordt banden te hebben met de LTTE.

Verzoeker betoogt dat hij de bescherming van zijn eigen land/overheid niet kan inroepen en dat hij daarom gevlucht is uit zijn land van herkomst. Hij verduidelijkt dat hij zich niet kan wenden tot de politie, zij zijn immers naar hem op zoek.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoeker op dat verweerder nalaat te motiveren waarom verzoeker de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Verzoeker betoogt dat uit de motivering van het CGVS niet blijkt dat artikel 48/4 § 2 a), b) en c) van de Vreemdelingenwet onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Verzoeker voert een schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoeker verwijst naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker stelt dat de situatie in Sri Lanka niet zo rooskleurig is als het CGVS dit voorstelt in zijn beslissing, zeker niet sinds de afkondiging van de noodtoestand.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is volgens verzoeker een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt *“de beslissing van het commissariaat generaal d.d. 04.04.2018 te willen hervormen. Hem het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidiair beschermingsstatuut. Minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat generaal voor verder onderzoek”*.

2.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift legt verzoeker *“situatie Sri Lanka”* neer.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van zijn problemen met de Karunagroepering.

2.4.2. Vooreerst blijkt verzoekers kennis aangaande de Karunagroep onaannemelijk ontoereikend wat de waarachtigheid van verzoekers asielaanvraag ondergraaft. Zo stelde verzoeker *“In 2003 splitste karuna van tijgers af”* (gehoorverslag van het CGVS van 16 oktober 2014, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag 1), p. 4).

Verzoeker herhaalde even later dat de Karunagroepering zich in 2003 afsplitste van de LTTE en stelde dat dit gebeurde na een onderlinge confrontatie tussen beide groepen (CGVS-verslag 1, p. 5-6).

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat de Oostelijke commandant van de LTTE, kolonel Vinayagamoorthy Muralitharan (bekend onder de naam Karuna), zich pas in maart 2004 met zijn aanhangers afsplitste van de LTTE en vervolgens zijn eigen groepering oprichtte, een militaire vleugel bekend als het Tamil National Front en een politieke vleugel genaamd Tamil Makkal Viduthalai Puligal, ofwel TMVP of Tamil Peoples Liberation Tigers (zie Wikipediapagina "*Tamil Makkal Viduthalai Puligal*"). Het was bovendien pas na deze afsplitsing dat het tot een openlijke confrontatie kwam met de LTTE. Deze groepering ging lange tijd door het leven als de Karunagroepering (zie Wikipediapagina "*Tamil Makkal Viduthalai Puligal*"). Waar verzoeker - overigens tegenstrijdig aan zijn verklaringen uit zijn eerste gehoor - tijdens zijn tweede gehoor aangaf dat de groep in 2004 afsplitste (gehoorverslag van het CGVS van 19 november 2015 (hierna: CGVS-verslag 2, p. 10), betreft dit een laattijdige rechtzetting die zijn foutief antwoord niet kan verschonen. Het tweede gehoor deed zich immers voor na kennisname van de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal van 11 juni 2015 (die later op 16 juli 2015 werd ingetrokken), waarin voorgaande informatie over de splitsing van de Karunagroepering werd vermeld.

Verder kent verzoeker de officiële naam van de Karunagroepering niet en stelde hij dat er rond Karuna geen politieke partij was ("*Nee, er is geen partij, is leider over provincie van oost (...) Die naam weet ik niet, ze hadden een naam. Na vertrek wilde ik niets meer van hen weten*", CGVS-verslag 2, p. 20). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt nochtans dat de Karunagroepering sinds 2004 openlijk opereert onder de naam TMVP en dat de TMVP sinds 2007 een geregistreerde politieke partij is die actief deelneemt aan het politieke leven en op 10 mei 2008 zelfs de verkiezingen voor de Oostelijke provincie, waaronder ook verzoekers voorgehouden woonplaats Valachennai valt, wonnen (zie Wikipediapagina "*Tamil Makkal Viduthalai Puligal*").

Verzoeker bleek evenmin de echte naam van Karuna niet te kennen (CGVS-verslag 1, p. 20). Ook in zijn derde verhoor weet verzoeker nog steeds niet aan te geven waarom de Karunagroepering van de LTTE afsplitste, waarom ze rekruteerden, waar ze voor staan en of Karuna nog steeds leider is van de Karunagroep (gehoorverslag van het CGVS van 21 maart 2018 (hierna: CGVS-verslag 3), p. 6, p. 8, p. 10).

Verzoekers kennis is geheel ontoereikend om enig ernstig politiek profiel of engagement uit af te leiden. Zijn voorgehouden problemen met de Karunagroepering hebben dan ook geen objectieve grond. Immers, van verzoeker, die beweerde dat hij zijn werkzaamheden voor de LTTE stopzette toen een groep rond Karuna zich afsplitste van de LTTE en Sri Lanka tot tweemaal toe diende te verlaten omwille van deze groep, kan redelijkerwijs een doorgedreven kennis worden verwacht over deze groepering. Dit is niet het geval, wel het tegendeel.

2.4.3. Voorts legde verzoeker slechts vage verklaringen af over zijn voorgehouden voor de LTTE activiteiten in het verleden. Gevraagd of verzoeker toen lid was van de LTTE, antwoordde hij slechts "*Weet ik niet*" (CGVS-verslag 1, p. 6), wat niet kan overtuigen gezien de LTTE een strak geleide militair-politieke organisatie was en verzoeker aldus zou moeten weten of hij al dan niet lid is geweest. Gevraagd naar wat verzoeker allemaal deed voor de LTTE geraakte hij niet verder dan vage verklaringen als "*Eten brengen en zo*" (CGVS-verslag 1, p. 3) en "*Tijdens heldendag, een keer per jaar. Dan moesten we vlaggen ophijsen. Soms gaven ze taken, werk doen*" (CGVS-verslag 1, p. 4). Dergelijke algemene en vage verklaringen kunnen verzoekers voorgehouden activiteiten voor de LTTE geenszins aantonen en doet zelfs vragen stellen over verzoekers aanwezigheid in LTTE gebied.

2.4.4. Verder weten verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden problemen evenmin te overtuigen. Verzoeker kwam niet verder dan te stellen dat hij door de Karunagroepering bedreigd werd en dat zij hem wilden rekruteren (CGVS-verslag 1, p. 4, p. 5, p. 16, p. 18) en kon hij niet aangeven door wie hij dan precies bedreigd werd (CGVS-verslag 1, p. 21). Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over wat precies van hem gevraagd werd. Zo verklaarde hij voor het CGVS dat ze verwachtten dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten om een wapen te dragen (CGVS-verslag 1 p. 4, p. 5; CGVS-verslag 2, p. 10, p. 11; CGVS-verslag 3, p. 7), terwijl hij voor UNHCR verklaard heeft dat ze verwachtten dat verzoeker de LTTE in het oog zou houden (antwoord UNHCR van 27 november 2017). Dergelijke wijzigende verklaringen - spionage of verkennerswerk is van een andere orde dan louter lid worden - ondergraven verzoekers beweringen omtrent de rekruteringspogingen door de Karunagroepering.

2.4.5. Dit blijkt tevens nu verzoekers vermeende problemen met de Karuna-groep reeds begonnen in 2005 en verzoeker het land pas drie jaar later, in 2008, verliet.

Verzoeker verklaarde dat hij eerst buitenshuis werd gevraagd om bij de groepering te gaan en vervolgens gewapend bezoek kreeg, waarop zijn moeder getraumatiseerd raakte, wat zich in 2005 of 2006 voordeed (CGVS-verslag 2, p. 11).

Indien verzoeker beweert nadien op straat nog occasioneel met de dood bedreigd werd (CGVS-verslag 2 p. 11-12) dan kan niet aangenomen worden dat hij zo lang gewacht heeft om te vluchten. Verzoekers verklaringen zijn loutere oppervlakkige beweringen. Bovendien verklaarde verzoeker bij UNHCR dat hij in 2008 naar Doha trok om te werken (antwoord UNHCR van 27 november 2017), in plaats van om aan een vervolging te ontkomen. Verzoeker legt geen nuttige elementen neer om aan te tonen tot wanneer hij in Sri Lanka verbleven heeft. Verzoeker maakt noch de door hem voorgehouden activiteiten voor de LTTE, noch de hierop volgende problemen met de Karuna-groepering aannemelijk wat er kan op wijzen dat hij niet in Sri Lanka verbleef, minstens niet in het Noorden.

2.4.6. Verder toont verzoeker niet aan dat hij in 2010 daadwerkelijk is teruggekeerd naar Sri Lanka. Zo legde hij geen enkel begin van bewijs neer waaruit zijn voorgehouden terugkeer naar Sri Lanka kan blijken. Verzoeker verklaarde - stereotiep - dat hij zijn paspoort aan een mensensmokkelaar in Maleisië had gegeven (CGVS-verslag 1, p. 11). Nochtans legde verzoeker wel een kopie van twee bladzijden van dit paspoort neer. De Raad merkt op dat verzoeker geen kopieën neerlegde van zijn visum of de bladzijden met in- en uitreisstempels tot Maleisië heeft bewaard. Dergelijke vaststellingen maken het niet onredelijk aan te nemen dat verzoeker zijn visum en het werkelijke ogenblik van zijn vertrek uit zijn land tracht verborgen te houden.

2.4.7. Tevens legde verzoeker vage en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen en het tijds kader van zijn voorgehouden terugkeer naar Sri Lanka in 2010. Zo kon verzoeker niet duidelijk stellen wanneer hij terugkeerde naar Sri Lanka (*"In welke maand van 2010 bent u terug gekeerd?"*, *"Ik herinner me dat niet"*, *"Ongeveer dan?"*, *"Ik denk oktober of november"*, *"Ik denk eind oktober"*, *"Dus einde van 2010?"*, *"Ja"*, CGVS-verslag 1, p. 8). Bij UNHCR verklaarde hij dan weer dat hij reeds in juni 2010 naar Sri Lanka terugkeerde en het land terug verliet in december 2010 (antwoord UNHCR van 27 november 2017), wat wijst op een verblijf van ongeveer vijf a zes maanden. Bij het CGVS stelde verzoeker dat hij 45 à 50 dagen terug in het land was (CGVS-verslag 2 p. 7), dan wel anderhalve à twee maanden (CGVS-verslag 3 p. 9). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, tracht verzoeker deze te verklaren door vol te houden dat hij met deze kleine twee maanden louter doelde op zijn verblijf in Baticcaloa (CGVS-verslag 3, p. 11). De Raad stelt echter vast dat verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd hoe lang hij terug in het land was (*"Hoe lang verbleef u in Sri Lanka na uw terugkeer uit Doha?"*, CGVS-verslag 2, p. 7; *"Hoe lang was u alles samen terug in het land?"*, CGVS-verslag 3 p. 9). Verzoekers tegenstrijdige verklaringen over de datum en duur van zijn terugkeer naar Sri Lanka doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde terugkeer.

2.4.8. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker in 2010 terugkeerde naar Sri Lanka, meer bepaald naar Velaichenai. Verzoeker gaf immers herhaaldelijk aan dat het einde van de oorlog in 2009 de voornaamste reden voor zijn terugkeer vormde (CGVS-verslag 1, p. 16; CGVS-verslag 2, p. 13; CGVS-verslag 3, p. 8-9), terwijl uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de oorlog in het Oosten van het land, waarvan verzoeker afkomstig is, startte in 2006 en reeds in juli 2007, nog vóór verzoekers vertrek uit Sri Lanka, definitief eindigde (*"Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka"* van juli 2011, p. 9). Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoeker zich opnieuw vestigde in Velachennai, de regio die hij voorheen ontvlucht was omwille van zijn vermeende problemen met de Karuna-groepering. Dit klemt te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het in maart 2009 tot een breuk kwam tussen Karuna en zijn aanhangers en de groep aangestuurd door Pillayan. De Karunafractie sloot zich hierop aan bij de partij van de toenmalige president Rajapaksa, de SLFP (Sri Lanka Freedom Party), waarop Karuna aangesteld werd als minister voor Nationale Integratie en Reconciliatie. Na de verkiezingen van mei 2008 was Pillayan aangesteld tot Hoofdminister (Chief Minister) van de Oostelijke provincieraad, een functie die hij nog steeds bekleedde op het ogenblik van verzoekers terugkeer. Het geweld in het Oosten uitgaande van beide fracties was bovendien niet afgenomen op het ogenblik van verzoekers terugkeer. Beide fracties waren nog steeds op grote schaal betrokken bij illegale activiteiten zoals ontvoering en afpersing (*"Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka"* van juli 2011, p. 9-10; *"Sri Lanka: The Tamil Makkal Viduthalai Pulikal (TMVP) and Karuna factions; their relationship with each other; reports concerning their treatment of Sinhalese and Tamil citizens; whether they are still active as paramilitary groups"* van 17 februari 2012). Het is aldus niet geloofwaardig dat verzoeker in dergelijke context terugkeerde naar Velachennai, nu hij hier in 2008 net was weggevlucht omwille van zijn beweerde problemen met de Karunagroepering. Voorgaande vaststellingen ondermijnen naast zijn terugkeer ook de waarachtigheid van verzoekers beweerde problemen met deze Karunagroepering die zich na zijn terugkeer in 2010 zou hebben voorgedaan.

2.4.9. Bovendien stemmen verzoekers verklaringen aangaande zijn interacties met de Karunagroepering na zijn terugkeer naar Sri Lanka voor het CGVS niet overeen met zijn verklaringen hieromtrent bij UNHCR. Verzoeker liet bij UNHCR optekenen dat de Karuna-leden bij zijn terugkomst naar Sri Lanka naar zijn huis kwamen en hem meermaals meenamen naar hun kamp (antwoord UNHCR van 27 november 2017), terwijl hij bij het CGVS aangaf dat hij één keer door hen werd aangesproken aan een kruispunt nabij zijn huis (CGVS-verslag 3 p. 9, p. 12). Dergelijke incoherente verklaringen over fundamentele doch eenvoudige zaken, die tot de kern van zijn asielrelaas behoren, tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.4.10. Waar verzoeker betoogt dat uit het feit dat het UNHCR zijn verzoek om internationale bescherming positief beoordeelde blijkt dat hij wel degelijk ervan verdacht wordt banden te hebben met LTTE, gaat verzoeker eraan voorbij dat de Raad niet gebonden is door deze beslissing. Bovendien wijken verzoekers verklaringen op verschillende punten af van wat verzoeker bij UNHCR zou hebben verklaard, wat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op ernstige wijze ondergraaft. Het gegeven dat de door UNHCR verstrekte documenten een samenvatting betreffen, doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Waar verzoeker nog stelt dat het CGVS geen moeite heeft gedaan om het volledige dossier in handen te krijgen, merkt de Raad op dat het CGVS reeds een duidelijk verzoek om deze documenten deed in 2015, doch UNHCR pas een resume op 27 november 2017 overmaakte. De CGVS kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor het summier en laattijdig handelen van UNHCR. Bovendien gaat verzoeker zelf voorbij aan zijn medewerkingsplicht en zijn er geen redenen waarom hijzelf niet alle documenten neerlegde die hij kon verkrijgen of in zijn bezit heeft.

2.4.11. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers beweerde band met de LTTE, noch aan zijn voorgehouden problemen met de Karuna-groepering. Verzoeker heeft op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat hij in een negatief daglicht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten en hiermee samenwerkende groeperingen of door deze autoriteiten en hun medestanders zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer.

2.4.12. De door verzoeker bij het CGVS voorgelegde documenten - verzoekers paspoort Sri Lanka, paspoort Maleisië, identiteitskaart, UNHCR-kaart, rijbewijs Qatar, geboortebewijs, politierapporten, medische attesten en nota's en identiteitskaarten familieleden kunnen - kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Verzoekers identiteit, etnische origine, afkomst uit het Oosten van Sri Lanka en verblijf in Qatar worden niet betwist. Evenmin staan zijn reis naar Europa met een Maleis paspoort, de medische problemen van zijn moeder en de problemen van zijn familie in 1983 ter discussie.

2.4.13. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar de COI Focus, toegevoegd aan het administratief dossier, en stelt dat verzoekers leven in gevaar is ingeval van terugkeer, merkt de Raad op dat de mensenrechtenschendingen die verzoeker aanhaalt betrekking hebben op terugkeerders die banden hebben met de LTTE, wat niet van toepassing is op verzoeker. Hoe dan ook kan worden opgemerkt dat uit de COI Focus "*Sri Lanka: Risico bij terugkeer*" van 7 november 2016 - toegevoegd aan het administratief dossier – blijkt dat een terugkeer naar Sri Lanka uit het buitenland aanleiding kan geven tot ondervragingen door de CID op de luchthaven of achteraf. Tevens blijkt dat het bijna altijd gaat om personen bij wie een band met de LTTE bestaat of vermoed wordt. Soms worden personen ook aangehouden op de luchthaven omwille van inbreuken tegen de migratiewetgeving. Een vrijstelling op borg binnen de 24 uur is hierbij de regel maar dit geldt niet voor gearresteerden van wie vermoed wordt dat ze betrokken zijn bij mensensmokkel of documentenfraude. Mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving kunnen weliswaar strafrechtelijk vervolgd worden, ongeacht de etnie waartoe men behoort. Een soevereine staat heeft echter het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Uit de beschikbare informatie kan niet blijken dat eventuele straffen, in zoverre ze al worden toegepast, de toekenning van een internationale beschermingsstatus rechtvaardigen. Uit voorgaande blijkt dat verzoeker geen vervolging vreest in Sri Lanka en hij in het bezit is van (een fotokopie) van zijn paspoort. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker niet genoegzaam gedocumenteerd zou kunnen reizen.

2.4.14. De bij het verzoekschrift neergelegde stukken - "*Sri Lanka. Events of 2017*", "*Sri Lanka still using draconian anti-terror laws: Human Rights Watch*", "*Sri Lanka Human Rights. Human Rights Concerns*" - bespreken de situatie in Sri Lanka, het gebruik van anti-terreurwetgeving en mensenrechtenschendingen. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Verzoeker dient zijn vrees voor vervolging *in concreto* taan te tonen. Gelet op bovenstaande maakt verzoeker echter niet aannemelijk banden te hebben met de LTTE en blijft hij hiertoe aldus in gebreke.

2.4.15. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren.

2.4.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoeker in zijn verzoekschrift op dat verweerder nalaat te motiveren waarom verzoeker de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend. Verzoeker gaat eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoeker heeft kennis genomen van de motivering van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire bescherming. Hij voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK